

[Industriministeren]

ekspertise er repræsenteret, administrerer ordningen.

Endelig må håndværkerlånordningen nævnes. Den har en meget lang tradition bag sig, men ordningens målsætning har markant skiftet karakter i tidens løb. Fra oprindeligt at have været delvis socialt betonet er ordningen gået over til at blive et fuldt integreret led i industriministeriets erhvervspolitik.

Håndværk og mindre industri – her defineret som virksomheder med op til 75 ansatte – er ordningens målgruppe, med overvejende vægt på eksporterende eller importkonkurrerende virksomheder. Særlig perspektivrige investeringsprojekter får en favorabel behandling ved udmåling af lånenes størrelse. Endvidere kan der nu også ydes lån til etablering af egen virksomhed efter vurdering af ansøgerens projekttid og kvalifikationer. For 1981 står der knap 100 mill. kr. til rådighed for udlån, og udlånsrenten er for tiden 9 pct. p.a.

Ordnningen administreres af egnsudviklingsdirektoratet med støtte fra et rådgivende udvalg.

Alle de nævnte finansieringsordninger vedrører anlægsinvesteringer. For driftskapitalens vedkommende er det – i første række af pengepolitiske grunde – ikke muligt at gennemføre tilsvarende rentedifferentiering. Etablering af løbende driftskreditter må i øvrigt anses for en typisk opgave for pengeinstitutterne i modsætning til den langfristede anlægsfinansiering, som kun i begrænset omfang varetages af disse.

Driftskreditter til finansiering af selve eksportproduktionen og af eksportørernes kreditgivning til udenlandske aftagere kan dog som omtalt i forbindelse med eksportkreditordningen etableres med kaution fra eksportkreditrådet over for det långivende pengeinstitut. Inden for de grænser, som rådets vurdering af eksportørens kreditværdighed sætter, kan der således sikres eksporten fornøden driftskapital.

Generelt skal om dette erhvervspolitiske servicesystem peges på, at der ikke er tale om generel og automatisk subvention. Det drejer sig om tilbud, som virksomhederne kan gøre brug af eller lade ligge, hvis de ikke mener, de har behov herfor. Fælles for ordningerne er, at der kræves en indsats fra

virksomhedernes side. Det må klargøres, hvori deres problemer består, og hvilken bistand de særlig har brug for. Bistanden gives principielt som hjælp til selvhjælp, således at virksomhederne gennem et eget engagement må manifestere tillid til, at det nytter.

Der er ikke hold i indvendingen om, at ordningerne er for mangfoldige og for udviklede til, at virksomhederne kan gøre brug deraf. Herimod taler allerede det forhold, at ordningerne er fuldt udnyttet inden for de finansielle og administrative rammer, der er til rådighed. Gennem et tæt samarbejde med de erhverv, som ordningerne henvender sig til, drages endvidere omsorg for, at ordningerne udformes og administreres så praktisk og erhvervsnært som muligt. Gennem øget informationsvirksomhed vil der endvidere blive draget omsorg for, at kendskabet til ordningerne i videst mulig udstrækning bringes ud til erhvervslivet.

Heller ikke den betragtning, at ordningerne overvejende henvender sig til større virksomheder, forekommer berettiget. Det modsatte er snarere tilfældet. Ordningernes største klientel ligger i kategorien mindre og mellemstore virksomheder, men gennem specielle arrangementer gøres der på mange områder en indsats, der i særlig grad har de små virksomheders behov for øje.

Som led i bestræbelserne på, at ordningerne til stadighed tilpasses udviklingen for bedst muligt at tjene den i ordningerne indbyggede målsætning, har det industripolitiske kontaktudvalg for nylig gennemgået de enkelte ordningers indhold og administration.

Et led i ordningernes tilpasning og effektivisering er systematiske analyser af ordningernes virkninger, som vil blive intensiveret ved oprettelsen af det industripolitiske sekretariat under industriministeriet.

Det finansielle og administrative grundlag for ordningerne er i betydeligt omfang af midlertidig karakter og indbygget i de senere års beskæftigelsesplaner. Dette vanskeliggør planlægning på længere sigt. Regeringen er klar over dette og vil i videst muligt omfang søge dette problem afhjulpet gennem tilvejebringelsen af et mere langsigtet bevillingsgrundlag, der forhåbentlig kan øges i takt med den stadig voksende udnyttelse af ordningerne.

Når dette er sagt om denne side af de industripolitiske virkemidler, må tilføjes, at der